

nansministers Udtalelse var ligesom en Tone eller Farve, der gjorde det i højere Grad usandsynligt, at han personligt vilde kunne tænke sig at være delagtig i et saadant Skridt. Det erkender jeg, og jeg erkender ogsaa, at de Bemærkninger, han senere tilføiede i Retning af eventuelt gennem Grundlovsbestemmelser at søge betryggende Værn mod Gentagelse af det tidligere Skete, veger i samme Retning. Den ærede Minister indskød lejlighedsvis nogle Bemærkninger om Forholdet mellem Land og By, og om Opfyldelsen af de Ønsker, der maatte næres dels fra Landets og dels fra Byernes Side om forfættelige Foranstaltninger af Lovgivningsmagten. Jeg skal ikke her komme dybere ind paa dette Emne, som der nok vil blive Anledning til at tale nærmere om ved en anden Lejlighed. Jeg vil kun sige dette, at det just er, tør jeg sige, Reformpartiets Opgave i lige Grad at tage Hensyn til berettigede Ønsker og Krav saavel fra Landbefolkningens som fra Bybefolkningens Side. Men ganske vist vil Spørgsmaalet om, hvad der er et berettiget Krav, og hvad der er en nyttig Foranstaltning, være noget, der kan give Anledning til Meningsforstøelse; den ærede Minister vil ikke være ubekendt med, at der ogsaa indenfor Bybefolkningen hersker meget forfættelige Ansættelser om adskillige Lovforslag.

Og nu til Slut dette: Den ærede Konsejlspræsident endte sine Udtalelser med at erklære, at den fra Folketingets Side fremtraakte Haand modtog han. Han erklærede det for en selvfølgelig Ting: det er jo derfor, vi ere her. Denne Erklæring er al Tak værd, uagtet jeg kun kan sige, at den vilde have været endnu mere Tak værd, hvis den havde været ledsaget af en uforbeholden Udtalelse fra Ministeriets Side om dets Stilling til Provisoriet. Men vi ere altsaa enige om, at vi med gensidig god Vilje gaa til vor forestaaende Gerning. Vi gøre det da med det Haab, at de Erfaringer, der ere indhøstede i Fjor, ikke maa være helt spildte. Vi haabe, at Ministeriet ikke i Nar vil søge at forpurre Ordningen af Forhold, hvorom der mellem Partiernes maatte være opnaaet Enighed under Finanslovsbehandlingen. Vi haabe, at Regeringen ikke vil betragte det som sin Opgave at foranledige Finansloven sendt i Fællesudvalg, for at vi der sluttelig kunne have i en Drøftelse om nogle Militærarbejdere og Telegrafpøle. Og vi haabe endelig, at ligesom vi fra vor Side med Beredvillighed gaa til Arbejdet paa de af Regeringen fremsatte Lovforslag, saaledes vil ogsaa de af dette Ting fremsatte Lovforslag, der ere Udtryk for dette Tings Reformønsker, finde en til oprigtig

Forhandling ikke mindre beredvillig Modtagelse fra Ministeriets Side.

Bluhme: De Bemærkninger, jeg vilde have gjort, skulde særlig være henvendte til den højtærede Landbrugminister. Da jeg ser, at han ikke er til Stede, vil jeg hellere fratage Ordet.

M. J. Jensen: Finanslovens første Behandling er gerne af en ret mærkelig Beskaffenhed. De allerførste Spørgsmaal og forholdsvis ubetydelige Spørgsmaal blive her vekselvis behandlere, og deres Behandling tager undertiden en temmelig lang Tid. Det er klart nok, at de store Spørgsmaal i en ganske anderledes Grad end de smaa kunne fængsle Tingets Medlemmers Opmærksomhed, men jeg antager, at vi ere enige om, at vi her skyldte hinanden noget Hensyn, naar vi drage disse smaa Spørgsmaal frem, som enhver af os har paa Sinde, og at vi vilde være hinanden behjælpelige med at faa saadanne smaa Forhold ordnede paa bedste Maade. Det er ikke store Spørgsmaal, jeg skal komme ind paa, det er nogle af disse smaa lokale Forhold, som vi Repræsentanter fra de forfættelige Egne ikke kunne undlade lejlighedsvis at drage frem. Jeg skal gøre det meget kort, og jeg haaber derfor ogsaa paa Tingets Opmærksomhed. Paa det foreliggende Forslag til Finanslov findes der til allerstidst et Forslag om et Vaan til Gudhjem Havn. Det Spørgsmaal antager jeg for øvrigt er afgjort ved den Forhandling, der fandt Sted i forrige Samling, og jeg skal derfor heller ikke komme videre ind derpaa. Men det er ikke det eneste Spørgsmaal af denne Beskaffenhed, som kommer frem for Bornholms Vedkommende. Jeg ved, at der foreligger Andragender hos den højtærede Indenrigsminister angaaende tilsvarende Forhold, Andragender, som jeg haaber, at den ærede Minister vil tage under velvillig Overvejelse; men da der, som sagt, senere vil komme til at foreligge flere Spørgsmaal i denne Retning, har jeg lyst og føler jeg Trang til at gøre nogle faa Bemærkninger vedrørende dette Forhold. Jeg har saa ofte hørt og jeg ved, at ikke saa af Tingets Medlemmer mene, at Bornholm i Tidens Løb er blevet favoriseret med Støtte til sit Havnevæsen fra Statskassen. Jeg kan godt forstaa, at man kan have den Opfattelse, fordi Spørgsmaalet om Støtte til Havne paa Bornholm er kommet for Nar efter Nar og saaledes er blevet opfrisket, hvorfor Medlemmer kunne have faaet det Indtryk, at der her foreligger noget ganske særligt for Bornholms Vedkommende. Jeg